

Čtení lavici

pod

podzim 2017

Občasník Základní školy v Křemži

PROJEKTY - REPORTÁŽE - ROZHOVORY

LITERÁRNÍ TVORBA - THE ENGLISH POST

Milí žáci a věrní čtenáři našeho školního časopisu Čtení pod lavicí,

už je tu zima, tak se pojďme kouknout, co jsme za celý podzim vytvořili a co se v naší škole událo. V září naši žáci z deváté třídy přivítali mladé prvňáčky. Jakmile jsme se přivítali s prvňáčky, už jsme se loučili s milými účastníky projektu Edison, kteří nás hodně poučili o jejich zemích. Dozvíte se názor hostitelských rodin, které hostily naše přátele z Edisonu. Doufáme, že se jim tady v Česku líbilo. Edison byl určitě pro všechny hodně vysilující, ale všichni jsme rádi, že jsme mohli mít takovou zkušenost. Nejen pro naše prvňáčky to bylo těžké si zvyknout na něco jiného. Už to nebylo jako ve školce. Ale se změnou se potkali i žáci z osmých tříd, kteří ze tříd 8. A a 8. B vytvořili pouze 8. A. Aby se lépe poznali, jeli všichni na adaptační kurz. I přesto, že žáci z osmých tříd čelí novému spojení tříd, umí vytvořit nádherné práce napsané v angličtině. Věříte na životní události? Situace, které se mohou člověku přihodit? I o tom jsou jejich texty. Chtěli byste poznat více naši školu? Každé číslo časopisu má alespoň jeden rozhovor s učitelem nebo s jiným příslušníkem naší školy. Tentokrát tu máme rozhovor s paní učitelkou Šimovou, která si hodně na naší škole prožila. V časopise můžete vyjít za starověkými eposy a projít si Cestu za nesmrtelností nebo navštívit Město zločinců, a když budete pozorní, můžete také potkat naše školní indiány a naučit se něco o jejich světě. S naším časopisem se nebudete nudit, protože naši žáci si pro vás připravili krásné a vtipné komiksy, které vás pobaví. A pro ty, co nemají moc přátel, nabízíme recept. Přejeme Vám v novém roce mnoho přátel, štěstí, radosti a spokojenosti.

Za redakci časopisu Veronika Hálová, 7. B

Obsah

Ze života školy

Vítání prvňáčků	3
Úvaha	4
Adaptační kurz 8. třídy	5

Projekty

Projekt Edison	6
Příběhy z hostitelských rodin	12

Rozhovor

Rozhovor s Mgr. Slávkou Šimovou	16
---------------------------------------	----

Škola v literatuře

Město zločinců	18
Cesta za nesmrtelností	20
Ve snu	22
Indiánský rok	25
Recept na přátelství	27

The English Post

Worst ever moment	28
Strange but true	29
Jokes	33

Zábava

Komiks	34
--------------	----

Ze života školy

Vítání prvňáčků

Tak jako každý rok proběhlo první školní den v Křemži vítání prvňáčků. Je to již tradice, že žáci deváté třídy přivítají prvňáky na jejich první cestě do základní školy.

My, žáci deváté třídy, jsme se sešli první zářijové pondělí v osm hodin ráno na radnici městyse Křemže, abychom si ještě vyzkoušeli nanečisto naše vystoupení. Udělali jsme dvě krátké zkoušky, abychom se ujistili, že jsme na nic nezapomněli a jsme dobře připraveni. Kolem deváté hodiny se sál radnice zaplnil prvňáky, které doprovodili jejich rodiče, babičky a dědečkové a také jejich sourozenci. Všiml jsem si, že na balkóně bylo několik žáků z nižších tříd, což mne trochu znervóznilo. Jako první přivítal prvňáky starosta městyse Křemže Josef Troup. Po něm pak děti uvítala naše paní zástupkyně Jindřiška Chromá, která zastoupila v tu dobu nemocného ředitele základní školy Jiřího Tháma. Pak už byla řada na nás. Nejprve Tereza a Jakub přednesli svou řeč, a pak

jsem za klavírního doprovodu naší paní učitelky Dity Jirovcové zazpívali několik písniček. Poté následovalo již zmiňované vystoupení, ve kterém jsem byl za netopýra a většinu času jsem naštěstí strávil ukrytý pod klavírem. Myslím, že se nám to celkem povedlo, ale byl jsem rád, že už to máme za sebou.

Prvňáčci pak obdrželi slabikář, pastelky, šerpu a každý dostal „přiděleného“ svého devátáka. Uvítání skončilo a všichni jsme se vydali ke školní budově. Ve

škole jsme děti přivedli do jejich nové třídy, kde poprvé usedly do školních lavic. Vzadu podél zdi stáli rodiče a většina s mobilními telefony v ruce dokumentovala první chvíle jejich školáka.

Rozloučil jsem se se „svým“ prvňákem Tomášem se slovy: „Hlavně tady těch deset měsíců přežij, brzy zas přijdou dva měsíce zasloužených prázdnin“.

Patrik Velíšek, 9. A

Někteří lidé si myslí, že tato forma přivítání nových školáků je zbytečná, jiní ji vítají jako hezkou tradici. Ale je tento ceremoniál vůbec nějak prospěšný? Skutečně pomáhá dětem se lépe vypořádat s jejich prvním velkým školním dnem? Myslím si, že vítání prvňáčků na radnici je od školy pěkné gesto. A jsem si jistá, že je přínosem jak pro ty malé prvňáčky, tak pro deváťáky. Pro mě osobně byl tento zážitek příjemným zpestřením začátku školního roku. A deváťákům jako celku to pomohlo si uvědomit, že teď to jsou právě oni, kdo je na škole nejstarší a možná si také uvědomí fakt, že bez nich by se žádné vítání prvňáčků nekonalo. Nebo možná konalo, ale nebylo by tak hezké. A co se týče prvňáčků, tak si myslím, že jim tím škola

velice zpřijemňuje jejich první školní den a ve chvíli, kdy těmto dětem na jejich malých ramínkách přistane šerpa, mají pocit, že už jsou opravdu velcí. Když jsem viděla všechny ty nadšené maminky a tatínky, jak horečně fotí své ratolesti, jsem přesvědčena o tom, že je lepší v albu mít zdokumentované záběry, jak si dítě jde pro šerpu a jak tam následně s rozzářenýma očima stojí, než jen jednu fotku ze školní lavice. Ale jako u každé věci, i zde se najdou negativní ohlasy. Možná tento ceremoniál některým rodičům přijde zbytečný a zdlouhavý, ale vždyť je to pořádáno hlavně kvůli jejich dětem, aby měly příjemnější vstup do jejich prvního školního roku a vlastně i do celé jejich povinné školní docházky.

I přes všechny negativní ohlasy doufám, že stále převládají ty pozitivní a že si tento slavnostní okamžik společně s námi užili jak děti, tak i jejich rodiče. Myslím si, že je to hezká tradice a doufám, že škola bude nadále v tomto zvyku pokračovat. A možná až jednou malí prvňáci budou vzpomínat na tento den, vybaví se jim právě deváťáci, jak se jim co nejkomičtější formou snaží zahrát krátkou scénu ze Saxány...

Kateřina Králová, 9. A

Adaptační kurz v 8. třídě

Odted' táhneme všichni za jeden provaz

Na adaptační pobyt jela celá naše třída, tedy celkem třicet dětí, z nichž každý měl na zádech krosnu nebo batoh s různými věcmi, které mu přišly užitečné. Vlak nám jel v 8:35 z nádraží v Mřící. Do Hořic, kde byl náš adaptační pobyt, dojel tak kolem desáté. Vystoupili jsme z vlaku a šli jsme se ubytovat do pokojů.

Po ubytování začala naše první aktivita a to hraní pohádek na divadelním podiu. Konkrétně můj tým složený z Peti, Vaška, Fandy, Elišky a Standy, hrál Červenou karkulku. Poté se šlo do pohádkového lesa s úžasně vtipnou, červenobílou boudičkou.

Ve dvanáct byl samozřejmě oběd. K obědu jsme dostali brokolicovou polévku s krutony, po které následovalo pečené kuře s rýží. Když se jídlo dojedlo, učitelé nás rozdělili do týmů na házenou, fotbal a ping-pong. Můj nový tým tvořili Tomáš, Pája, Ella, Kevin a já.

Hry se hrály do té doby, než začalo pršet, takže zhruba hodinu a půl. Před deštěm byl náš úkryt v jídelně, kde nám učitelé rozdali lízátko a vymysleli hru, že jsme museli namalovat svůj charakter. K večeri byly špagety, po nichž následovaly stolní hry a diskotéka.

Vrcholný zážitek pobytu však byla stezka odvahy. Holky naštěstí mohly chodit po dvojicích, takže mi Kačka dělala společnost. Přišla na nás řada a my byly strachy bez sebe. Na děsivosti stezce přidalo to, že zrovna pršelo a foukal silný vítr. Šly jsme temnou cestou po svíčkách se podepsat na listinu, když v tom svíčka, ke které jsme se blížily, zhasla. Utíkaly jsme k listině, nahmataly ve tmě pero a v rychlosti se podepsaly. Cesta zpět už byla o něco lepší, protože jsme v dálce viděly světla ubytovny. Po skončení stezky bylo dovoleno se ještě chvíli bavit s kamarády a pak se šlo spát.

Ráno se odjezd bohužel stal trochu složitějším. Do vlaku nás bylo moc, takže jsme museli jet autobusem. Ale i tak proběhl náš příjezd domů ve zdraví a v plném počtu.

Moc se mi tam líbilo a už se těším na školní výlet.

Eva Jirovcová, 8. A

Projekty

PROJEKT EDISON - spojujeme národy

V letošním školním roce na naši základní školu zavítal ojedinělý multikulturní projekt Edison. Tento projekt pod záštitou agentury Aisec má za cíl spojit mladé lidi odlišných kultur a národností, aby se seznamovali se zvyky, tradicemi a situací v jiných zemích a stali se tak generací, která prolomí prohlubující se mezikulturní bariéru. Vizí projektu je tolerance a příznivé společné soužití české společnosti s různými kulturami a národy, a to na základě jejich porozumění a omezení předsudků a stereotypů. Díky multikulturní atmosféře, vyvolané zahraničními stážisty, oživuje výuku a zvyšuje zájem o studium mezi žáky a studenty a učí je nebát se odlišného.

Na naší škole jsme přivítali celkem 6 stážistů – Iu z Gruzie, Hande z Turecka, Kanykei z Kyrgizstánu, Isidoru z Číny, Jozefa z Jordánska a Kamrana z Ázerbajdžánu. Všichni hosté byli studenty vysokých škol. Celý týden stážisté představovali velmi poutavým a zajímavým způsobem prezentace o své zemi. Výuka probíhala výhradně v angličtině. Žáci měli možnost porovnávat

zvyky jednotlivých zemí, nadchnout se cestováním a poznáváním jiných kultur, poslechnout si státní hymny, seznámit se s tradičními jídly a oblečením, poznat různé druhy písma, obsahem prezenací byly také stěžejní politické mezníky v dějinách jednotlivých národů. Naši žáci naživo sehráli turecký svatební obřad, naučili se psát své jméno v čínštině a arabštině, zatančili si jordánský tanec. V závěru projektu si i naši studenti připomněli tradice své země. Pro naše zahraniční hosty sehráli v angličtině české pohádky, představili geografii své země, významné historické události a osobnosti.

Celý projekt byl ohromně obohacující po všech stránkách, mnoho žáků prolomilo díky přátelské atmosféře bariéru z komunikace v anglickém jazyce, našli si zemi, kam by rádi jednou vycestovali, uvědomili si důležitost vzdělání, které jim otevírá další cesty v životě. V neposlední řadě jsme si všichni uvědomili, jak je důležitá mezikulturní tolerance a hrdost na svůj původ a svou zemi.

Mgr. Olga Šteflová

Zahájení v tělocvičně školy

Povídání o Jordánsku s Jozefem

Isydora z Číny

Velmi vstřícná a otevřená komunikace s lyou z Gruzie v 8.třídě

Hande z Turecka

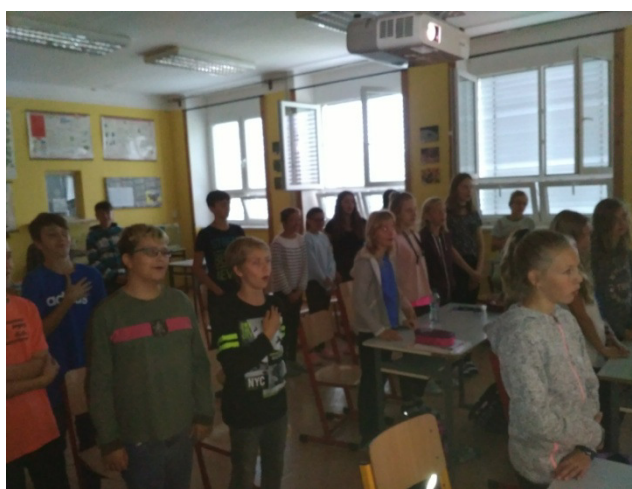
Turecký tanec

Turecký svatební obřad

Propojení tradic – česká státní hymna

I naši žáci 8. a 9.tříd prezentovali svůj stát – Sametová revoluce, geografie, významné osobnosti

Závěrečné loučení – předání pamětních listů

The Hansel and Gretel – žáci 6. B

The Little Red Riding Hood – žáci 6. A

Tradiční lidové písně pod vedením Mgr. Dity Jirovcové a dětského pěveckého sboru

Příběhy z hostitelských rodin

Rodina Čerklova: Týden s Xin Yang

Díky projektu Edison jsme měli příležitost strávit celý týden s jedním ze zahraničních studentů.

Vybrali jsme si slečnu z Číny, jež se jmenovala Xin Yang, představovala se však, kvůli výslovnosti, Isydora. Xin vyzvedl manžel (Honza) v neděli v noci na křemežském nádraží. V autě hned započali konverzaci, když si náhle Xin u Holubova vzpomněla, že zapomněla batoh ve vlaku. Honza otočil auto a započala honička, která šťastně dopadla. Vlak končil v Kájově, strojvedoucí se

ukládal ke spánku v místní nádražní ubytovně, takže pro udržení dobrých mezinárodních vztahů ochotně vstal, odemkl vlak a batoh vydal. Tento noční výlet si prý Xin velmi užívala, neboť měla možnost zhlédnout osvětlený

Krumlov, celá stáda srnek i zajíců.

Nejen začátek, ale i celý týden s Xin byl velmi pestrý. Dozvěděli jsme se spoustu zajímavostí, které bychom v encyklopediích jen těžce hledali. Hned nás samozřejmě zajímalo, proč si Xin vybrala

z Evropy právě Českou republiku. Bylo nám vysvětleno, že jediná Česká republika nabízela zahraničním studentům v rámci projektu Edison práci ve školách a setkávání s českými studenty. Ostatní státy nabízely různé ekologické projekty, popřípadě práci se staršími lidmi, takže Česká republika působila se svou nabídkou opravdu lukrativně.

Xin se nám snažila přiblížit Čínu ve všech možných oblastech. Hodně nás pobavilo, když vyprávěla, že žije také na malém městě a že její město má 5,5 milionu obyvatel. Cesta do školy jí trvá rychlovlakem čtyři hodiny, takže domů jezdí dvakrát do roka.

Xin se nám také snažila přiblížit čínskou kulturu. Přehrávala nám jejich oblíbené zpěváky, herce, tance i moderní písničky. My jsme ji na oplátku ukázali, kdo je Richard Krajčo, Karel Gott a jakou hudbu hraje skupina Kabát. Ten večer jsme se opravdu nasmáli, Xin upřímně pobavil klip Karla Gotta Trezor a nás zase přehrávka čínského rocku.

Dostali jsme se však i k vážnějším tématům jako je okupace Tibetu či Pekingský masakr v roce

1989. Téma Tibetu nám Xin vysvětlila tak, že Tibet již před pěti sty lety Číně patřil, takže si vlastně vzala jen to, co už jí dávno patřilo. Na téma Pekingského masakru zvažněla a přiznala, že o tomto tématu se u nich vůbec nesmí mluvit. Co se však týče naší historie, měla dost velký přehled. Věděla, jak to tu bylo za druhé světové války, o naší revoluci i co se dělo před ní.

Každopádně ji zde udivovala spousta věcí. Jeden večer se ptala, zda u nás můžou mladé dívky chodit s chlapcem i v

vědět, co bychom na to říkali, kdyby si naše holky našly brzy kluka. Honza ji odpověděl, že by se mu to asi zrovna moc nelíbilo, ale že s tím stejně nic dělat nemůže. A to už Xin vůbec nechápala. „Jak to, že s tím nemůžeš nic dělat? Můžeš to přeci zakázat?“ odpověděla. Honza ji s úsměvem odpověděl, že to by sice mohl, ale k ničemu by to stejně nebylo. A jak to tedy funguje v Číně? Dívka nesmí mít chlapce po celou dobu, co navštěvuje školu, a i když studuje tisíc kilometrů od domova, stejně si to nemůže dovolit, neboť studentky i studenty

velmi
přísně
hlídají

průběhu studia (tím myslela i SŠ a VŠ), že si všimla několika mladých párů. Vysvětlili jsme jí, jak to u nás chodí a ona hned chtěla

učitelé. Co se týče chlapců, ti hned po škole tvrdě pracují a vydělávají peníze, aby si mohli koupit byt. Pokud totiž nejsou zajištění

a s vlastním bytem, šance najít si dívku je téměř nulová.

Xin také velmi překvapilo a moc se jí líbilo, že lidé chodí domů z práce už mezi třetí až šestou hodinou odpolední. U nich pracovní doba končí až po osmé hodině večerní a jako dítě školou povinné (ZŠ) stávala kolem půl sedmé a chodila spát v noci po půl jedenácté, jelikož tak dlouho jí trvala příprava do školy na druhý den (domácí úkoly). Dospělí samozřejmě nemají žádnou placenou dovolenou a mladí muži pracují i o víkendu, aby brzy našetřili na již zmiňovaný byt.

Jeden večer nás Xin vyzvala, zda bychom se s ní nepodívali na seriál Big Bang Theory (Teorii velkého třesku) a my s radostí výzvu přijali a pustili film v angličtině s českými titulky. Xin nás hned zarazila, že v angličtině vše nepochytí, že jsou potřeba čínské titulky. Samozřejmě jsme jí vyhověli, ale dopadlo to tak, že ona se celých dvacet minut smála, až se za břicho popadala a my jsme se

trapně snažili pochytit pointu. Každopádně po skončení jsme díl pustili ještě jednou s českými titulky a zasmáli jsme se i my. Útěchou nám bylo, že v angličtině je co dohánět na obou stranách.

Dalo by se toho vyprávět spoustu. Xin byla nadšená ze vstřícnosti českých lidí, z učitelů, z jejich přátelského přístupu vůči dětem a stejně tak i velmi uvolněného chování dětí. Z vyprávění jsme pochopili, že u nich děti oplývají dokonalou poslušností vůči dospělým a jsou vedeny velmi přísně. Líbila se jí okolní příroda, žasla nad kvalitou českého jídla, neboť u nich se prý potýkají s velmi špatnou kvalitou potravin. Jezdí nakupovat do Singapuru, ale tam projevují nespokojenost, neboť jim Číňané vše vykupují.

Navštívila s námi chlumecký Oktoberfest, ochutnala český řízek, pizzu z Cihelny, burčák i slivovici, porazila nás v českých Sázkách a dostizích, poznala zdejší lidi a snad trochu i zvyky (např. Ještě po

odjezdu nám psala omluvu, že dárek neotevřela před námi – v Číně je prý otevření daru před darujícím hluboký projev neúcty a neslušnosti, ale že si vzpomněla, jak jim ve škole anglická lektorka říkala, že v Evropě se má na dárek podívat ihned).

Celý týden byl pro nás velkým přínosem. Poznali jsme velmi milou osobu, měli jsme týdenní intenzivní kurz angličtiny zdarma, dozvěděli jsme se spoustu zajímavostí a také si uvědomili, na jak báječném místě žijeme a že opravdu není na co si stěžovat. (Xin nám po odjezdu ještě psala, že ředitel jejich univerzity neschválil její poslední zprávu, kterou od nás z ČR měla pravidelně posílat a musí se předčasně vrátit do Číny).

S Xin jsme se hodně nasmáli, hodně jsme se divili, ale hlavně jako rodina jsme si celý týden užívali spousty společně stráveného času.

Takže velké díky Xin Yang a velké díky ZŠ Křemže za zprostředkování skvělého projektu.

Rodina Hálova

Týden s Iou z Gruzie

Za celou rodinu mohu říct, že naše pocity jsou **pouze** kladného charakteru. Celý týden jsme se snažili upravit program tak, aby Ia poznala náš styl života, kousek naší země a aby poznala Křemži i její okolí. Myslím, že naše snaha sklidila úspěch.

Podnikli jsme několik výletů – Dívčí Kámen, Kletř, Český Krumlov, Holašovice a pár vycházek po okolí.

Jelikož Ia neměla žádné stravovací požadavky ani výjimky, tak jsme připravovali pouze česká jídla, která jí snad i chutnala.

Hráli jsme hry, bavili se, děti procvičily angličtinu a jsem moc ráda, že měly možnost vidět a pochopit, že angličtina není pouze další

nudný školní předmět, ale nutnost, že jazyková vybavenost otevírá člověku další možnosti.

Ia je úžasný člověk, absolutně zapadla do naší rodiny a od prvního dne se stala jejím členem. Dozvěděli jsme se spoustu nových informací, zajímavostí a poznali další zemi, o které jsme měli zkreslené představy.

Kdybych měla použít jen jedno slovo, tak bych použila slovo: **SKVĚLÉ!**

Jelikož loučení probíhalo docela emotivně a neobešlo se bez slz, tak věřím, že pozitivní pocity z této zkušenosti byly na obou stranách.

Děkujeme moc za tu možnost, za ten nápad, za čas, za obohacení.

Lenka, Kamil, Verča, Šimon HÁLOVI

Rozhovor

Rozhovor s Mgr. Stanislavou Šimovou

Své bývalé žáky potkávám, dokonce učím jejich děti.

Paní učitelko,

Naše redakce školního časopisu se snaží v každém čísle představovat nové učitele na naší škole. Rádi bychom tentokrát náš rozhovor otočili a oslovili Vás jako v současnosti nejstarší a nejzkušenější učitelku na naší škole. **Proto naše první otázka směřuje na dobu, kdy**

jste na této škole začínala. Můžete s námi zavzpomínat a povyprávět, jak naše škola tenkrát vypadala?

Do této školy jsem nastoupila jako žákyně první třídy. A jako paní učitelka jsem se vrátila na místo činu v 90. letech, přestoupila jsem sem z Holubova. Pamatuji si, že v 64. roce, když jsem nastoupila do první třídy, byl nezasklený ochoz, plechové záchodky, sklápěcí lavice a školní zahrada byla plná záhonků se zeleninou a bylinkami. O prázdninách jsme chodili na školní zahradu na brigády: okopávat, plít a zalévat.

2. Kdy poprvé u Vás vznikl nápad být učitelkou?

Od malička jsem si hrála na učitelku, prodavačku a doktorku.

Hádejte, co vyhrálo!

3. Jak vzpomínáte na své první pedagogické zkušenosti? Uvažovala jste někdy o změně povolání? Co pro vás bylo v začátcích nejtěžší?

Na učení jsem se velmi těšila! Nastoupila jsem do Zlaté Koruny, kam jsem dva kilometry chodila pěšky. Nejtěžší bylo ukázat zlobiče a obstát na rodičovských schůzkách. Sama sobě si závidím, že dělám práci, která je zároveň mým koníčkem.

4. Učila jste někdy své děti? Co si o tom myslíte?

Jeden rok ve čtvrté třídě jsem učila svoji dceru na matematiku. Neměla to se mnou lehké, byla jsem na ni přísnější než na ostatní. Doteď to mám na talíři.

5. Letos jste opět usedla se svou třídou do první lavice. Víte, kolikátou třídu vedete?

To nespočítám.

6. Máte možnost opravdu velkého generačního srovnání. V jakém období jste se ve školství cítila nejlépe?

Nejlépe jsem se cítila, když jsem nastoupila do Křemežské školy. Učilo se podle osnov obecné školy, bylo to něco nového. Jezdili jsme na školení a učení bylo zábavné.

7. Vídáte některé své bývalé žáky? Víte, co dnes dělají, čím se živí?

Své bývalé žáky často potkávám, dokonce učím jejich děti.

8. Vzpomenete si na nějakou humornou situaci, kterou jste prožila díky Vašemu povolání? Je nějaký žák, který se Vám vryl do paměti tak, že na něj vzpomínáte i po letech?

Humorné příhody zažíváme dnes a denně, ale vzpomínám si na jednoho akčního prvňáčka, kterému od svíčky na vánočním stromečku chytl rukáv. Dodnes mě navštěvuje.

9. Jaké vlastnosti by podle Vás měl mít učitel?

Na prvním místě by měl mít hezký vztah k dětem, smysl pro humor a nebrat se příliš vážně.

10. Jak se podle Vás změnil přístup dětí i jejich rodičů ke

vzdělávání po dobu Vašeho působení ve školství?

Každá doba přináší své. Zaznamenala jsem vývoj výchovy, ale to přichází se změnou vývoje společnosti.

11. Máte nějakou vychytávku, která funguje na všechny děti napříč generacemi?

Dát jim svobodu v rozhodování o sobě a říkám jim, že se nezlobím na ně, ale na to, co udělali.

12. Je tato první třída Vaší poslední třídou, kterou povedete?

Vypadá to, že ano.

13. Bude Vaše povolání v příštím životě opět učitelství?

To se uvidí.

14. Co se Vám okamžitě vybaví, když se řekne:

škola ☺
Vánoce ☹
kniha ☺

zpěv ☺
úklid ☹
zahrádka ☺

vaření ☹

Paní učitelku vyzpovídala a rozhovor sepsala Eliška Bürgerová z 6. A.

Děkujeme za rozhovor.

Škola v literatuře

MĚSTO ZLOČINCŮ

„Dobrý den pane Ploiarde, měla bych zájem o místo agentky ve vaší tajné firmě.“ „Dobrý den paní Klajdová, jestli opravdu máte takový zájem jak říkáte, budu vás očekávat zítra v devět hodin. Ne dříve, ne později!“, Děkuji pane. zítra mne čekejte.“

Nina Klajdová byla mladá a velmi krásná dívka. Od malička ráda špehovala zvláštní lidi a dne 12. srpna 1973, kdy Nině bylo dvacet tři let, se rozhodla, že si svůj sen splní. Prošla svým maličkým obývánkem a sáhla po sluchátku. Když jí to zvedl nadřízený všech agentů v městě Kluered (jinak nazývané město zločinců), hlas se jí velmi chvěl. Když Nina domluvila, celá přešťastná si začala balit věci.

Druhý den Ninu vzbudil budík v pět hodin ráno. Vyskočila z postele a přes hlavu si nahrnula svůj smaragdový svetr, který jí velmi ladal k ohnivým vlasům a k zeleným očím. Za pět minut šest hodin už byla na nádraží v jejím rodném městě Blacklandu. „Kde ten vlak tak dlouho vězí?“ zeptala se sama sebe. A protože se nudila, začala přemýšlet, co by jako agentka chtěla řešit. Odjakživa Ninu bavilo někoho pronásledovat a špehovat, proto by ji asi nejvíce bavilo pronásledovat zloděje. V Klueredu bylo zlodějů opravdu mnoho, proto se zdejší obyvatelé báli vystrčit třeba jen jediný prstík ze svého ne vždy útulného domu. V městě zločinců se dne 13. srpna roku

1953 stal případ, o kterém kdysi věděl celý svět. Nějaký opravdu velmi dobrý zloděj se rozhodl ukradnout talisman celého Klueredu. Někdo si říká, že by to mohlo být docela i snadné. Ale talisman byl ukryt v základně agentů. Tam se v životě žádný jiný lupič nedostal.

Ze snění Ninu probudil hukot vlaku a skřípot kolejí. S trochou štitivosti si vzala do

rukou své dva kufry, vedle kterých běhaly dvě myši. „Doufám, že v Klueredu budou mít troch útulnější zastávky.“ Nina se ale opravdu velice zmýlila. Jakmile totiž dojela vlakem do cíle, před ní se zjevovala šedivá, zatuchlá a opravdu neútulná zastávka, kterou doplňovaly dvě tvrdé dřevěné lavice. „Druhá část města třeba bude lepší,“ řekla si pozitivně a přitom se současně koukla na hodiny. „No ne. Už je osm pryč. Budu si muset pospíšet.“ A i s kufry šla hledat základnu agentů. Když dorazila před oprýskanou budovu, zhrozila se. Přesto ale vstoupila dovnitř. V budově ji uvítal velmi obézní muž, s nímž Nina předchozí den hovořila přes sluchátko. „Dobrý den slečno, rád vás vidím. Následujte mne.“ Nina poslechla a následovala toho zvláštního muže až do třetího

poschodí. Jak se rozhlížela kolem, něco tu nehrálo. Až po chvíli si všimla, oč jde. Všichni zdejší agenti a agentky měli na pravé ruce puntíkové hodinky. Na nějakých hodinkách bylo ale méně nebo i více puntíků. Najednou Ninin průvodce promluvil: „Tak a jsme tady. Tohle je má pracovna.“ Nina se ocitla v šedé ponuré místnosti s dřevěným nábytkem. „Pojď za mnou.“ Nina poslechla a šla za mužem do malé místnůstky. Muž sáhl do malé truhly a vytáhl světlé hodinky. „Dnes ti jen předám tyto hodinky, které tě vždy povolají do akce tím, že se na nich objeví světle modrý puntík. Když puntík ztmavne, znamená to, že si misi splnila. Až na pásku hodinek budeš mít pět malých puntíků, budeme tě pasovat na plnohodnotnou agentku.“ „Děkuji pane. Jakmile se mi na hodinkách objeví světle modrý puntík, čekejte mne.“ „Jistě. Teď už můžete jít.“ „Nashledanou.“ Muž jen tak na pozdrav mávl rukou a odešel pryč. „Přece jen to tu je zvláštní.“ Nina se tedy sebrala a šla domů. Jak tak procházela spolu s mnoha myšmi přes jednu úzkou uličkou, před ní proběhl muž, který v ruce držel oprejskaný klíč. „Zloděj!“ pomyslela si Nina a rozběhla se za ním. Cestou přemýšlela, proč by někdo stál o tak ošklivý klíč, ale přesto zloděje pronásledovala. Po chvíli se zastavil u něčeho co vypadalo jako bývalé vězení. V tu jí to docvaklo. Mladík, který uloupil klíč, chtěl osvobodit všechny zavřené zloděje v Klueredu. Tomu Nina musela zabránit. Vyběhla proti mladíkovi a kápí ho srazila na zem. V tu chvíli mu spadla kápě z hlavy a odkryly se blondaté vlasy asi tak dvanáctileté dívky. „Prosím, prosím, neubližujte mi, já jsem jen chtěla osvobodit maminku.“ Nina nevěřícně zírala a nevěděla, co má dělat. Holčičku postavila nohama na zem a zeptala se: „Nevíš, proč tvá maminka a ostatní zloději, co jsou tady, tak moc kradou?“ „Protože nemají peníze a nic z čeho by mohli žít. Všechny peníze a drahokamy jsou ukryty pod agentskou základnou. A odtamtud se všichni zloději snaží ukrást něco, z čeho by mohli žít.“ Aha, už asi vím, jak tento stoletý problém v Klueredu vyřešit“ a usmála se, když viděla, jak se jí na hodinkách rozsvítil světlý puntík. Popadla dívku a poklusem běžely na agentskou základnu. Tam hned oslovila obézního muže, s kterým se viděla ráno. „Pod základnou je nějaký poklad?“ „Ne není. „Místní zloději si to mezi sebou říkají.“ „Na tom něco pravdy bude. Zaveďte mne, prosím, do přízemí základny.“ „Jak si přejete.“ Muž šel klikatými chodbičkami, až došel do velké místnosti, v které byla jen dřevěná skříň. „Tady to bude,“ řekla mužovi Nina. „Pomozte mi odsunout tuto skříň, prosím.“ „Já nevím, jestli to je dobrý nápad,“ řekl na Nininu adresu muž, ale skříň odsunul. Nina, muž a malá dívka s klíčem vytřeštili oči. Před nimi se totiž zjevovala obrovská hromada peněz. Muž Ninu objal. „Milá zlatá. Vy jste vyřešila náš největší problém. Chudobu! Teď už nikdo nebude mít důvod krást.“ Protože peněz bylo opravdu hodně, Nina s mužem, který se jí představil jako Rýhan, rozdělily peníze každému spravedlivě a nikdo už neměl důvod v Klueredu krást.

Autorkou je Zuzana Čerklová ze 7. A. Tento text psala v 5. třídě a málem upadl v zapomnění v počítači.

Starověké eposy

Cesta za nesmrtelností

..... Gilgameš se pod dojmem smrti nejdražšího přítele rozhodl, že se musí stát nesmrtelným a vydal se na cestu za Utanapištinem, který jako jediný z lidí získal nesmrtelnost.

Gilgameš naposledy pohlédl do modrých očí svého přítele. V tom polopustém prázdnu a tichu byla slyšet i Gilgamešova padající slza na zem. Po dopadu jako by se roztránilo tisíce malinkých perel. Když v tom to uslyšel Bůh smutku a věčného zapomnění, Tytámos. Rozhořčen zjištěním, že Enkidu odešel na onen svět, běžel za pánem všech Bohů – Anakinem. Anakin odpočíval na poduškách, obluhovaly jej Diora a Diatris, ďábelské sestry bohyně nespoutaného veselí, pití a zábavy. Vedle něj seděla dívka jako poupě. Nejkrásnější ze všech bohyň, bohyně plodnosti, lásky a krásy, vznešená Ardies. Tytámos vyhrkl, že je Enkidu mrtev. Anakin zařval hřmotným hlasem: „Zihoré!“ Zihor byl bůh nezměnitelné minulosti a nepředvídatelné budoucnosti. Enkidu, proč zemřel? Toť byla otázka. Zihor přiložil své ruce ke spánkům, zavřel oči a hluboce se ponořil do minulosti. Promítnul si jeden okamžik, který také předříkal: „Enkidu nechtěl jíti do cedrového lesa, protože se zranil. Přesto jej Gilgameš nutil tam jíti!“ Bohové i přesto, že Gilgameš neměl zlé úmysly, ho však odsoudili. A když se dozvěděli, že má cestu ke hledání své nesmrtelnosti, okamžitě se rozhodli Gilgamešovi pomstít.

Gilgameš byl mezitím na dlouhé cestě hledání své nesmrtelnosti u Utanapiština. Diora a Diatrys byly rozhodnuty rozsápat Utanapiština, ale Anakyn se rozhodl pomstít přímo Gilgamešovi. Zatímco se Gilgameš potácel v pusté poušti plné písku a horkého řezavého slunce, bůh větru Šakal se snesl a nad poušť rudými rty foukl smrtelný vítr. Ohromný víchř povznesl písčité duny, které se zvedly jako vlny na otevřeném oceánu. Gilgameš se schoulil a čekal na svůj konec.

Šakalovi ovšem došel dech a Gilgameš s donucením otevřel své krvavé oči zasypané kamínky písku. Spatřil malou oázu. Troška zakalené vody ale dokázala Gilgameše vzkřísit. Bohové supěli a Anakyn přestal být trpělivý. Diora a Diatrys povolaly božské otroky a seslaly se nad jedno z rozcestí, na které se Gilgameš chystal. A začaly s divokým průvodem omamné látky pití. Vpředu stály dvě krásné bohyně. Dobré jídlo vysíleného a smutného Gilgameše zlákal. Když se Gilgameš posilnil, otevřel oči dokořán. Zjistil, co se děje. Než jej Diora s Diatrys stihly svrhnout do pokušení a ukončit jeho život, seběhl na správnou cestu.

To byla poslední kapička. Řev a padání věcí se ozývaly z hlavního sálu, když se nabídla sama Ardies. Těsně před domem a sídlem Utanapiština se z nebe seslala krása sama. Štíhlá žena v uplých šatech. Dlouhé rudé vlasy a čokoládové oči, plné rty a vábící hlas. Gilgameš neodolal a nechal se okouzlit. Vlídna slova dívky vábila Gilgameše z cesty. Procházeli lesem, a když se zdálo, že Gilgameš neví, co se děje, chtěla ho Ardies opustit. Ale v hloubi duše vzpomínala na Enkidua a své svědomí. Nechat Gilgameše jít by bylo poskvrnění. Této slabé chvílky využil Anakyn a začal Ardies našeptávat nekalé věci. Když byli dosti hluboko, naklonil se Gilgameš k Ardies a polibil ji. V tu chvíli se rudá látka ovinula kolem Gilgamešových zad. S dýkou vraženou do zad padal Gilgameš s blaženým výrazem do věčného zapomnění. Rubínová barva se lehce zředila proudem Ardiesiných slz. Gilgameš zemřel a svou touženou nesmrtelnost nikdy nezískal.

Helena Sládková, 7. B

Starověké eposy se řadí mezi nejstarší literární památky na světě. Jedná se o rozsáhlou epickou báseň, v níž bájní hrdinové společně s Bohy prožívají dobrodružství. Původní eposy kolovaly v ústní podobě, až později byly zapisovány klínovým písmem na hliněné destičky. Epos o Gilgamešovi vypráví o uruckém tyranském králi Gilgamešovi. Jeho poddaní museli tvrdě pracovat na mohutných stavbách města Uruk, a proto požádali o pomoc Bohy, kteří seslali na pomoc Enkidua. Ten se utkal s Gilgamešem a přemohl ho. Postupem času se ale spřátelili a spolu čelili mnoha nástrahám. Nakonec Enkidu umírá a Gilgameš, z obavy ze smrti, se vydává hledat tajemství nesmrtelnosti. Aby se stal nesmrtelným, musel bdít 6 dní a 7 nocí. Tento úkol ovšem Gilgameš nesplnil a usnul. Vrátil se do svého rodného města, kde našel svou nesmrtelnost v hradbách, jež postavil.

Ve snu

Šípanová M., 4. A

V malém městečku Chromov, bydlel kluk Tomáš s maminkou, tatínkem a malou sestríčkou Lucinkou. Byl večer a maminka Tomáše s Lucinkou šla uložít do postele, ale Tomáš nemohl usnout, protože pořád myslel na žirafu Matyldu kterou dneska viděl v Zoo. Nakonec ale přece usnul. Zdál se mu překrásný sn. Zdalo se mu, že: Le ráno probudil a z okna na ^{mezi} ~~mezi~~ volala žirafa Matylda, ať se jde podívat ven. Tomáš bez rozmyšlení šel. Žirafa ho

Ilustrace

PLANETA GANGL

nabrala na dlouhý krk a otočila se směrem k vycházejícímu slunci a povídá: Vidíš, Samhle su malou kouli? Vidím, odpověděl Tomáš. A víš, že to je krásná planeta Gonggo? Opravdu...? Ty jsi Sam už byla? Jo, Řekla Matylda pyšně. Chlěl by si se Sam sedět hned podíval. Sedět hned? Jo. Chceš Sam? Jo. Řekl rozhodně Tomáš a tak se taky stalo. Matylda najednou začala vyťahovat svůj dlouhý krk do nebe. Tyjo! Ty máš ale dlouhý krk! Vyhrkl Tomáš překvapeně. Nepovídej a radši se pořádně dřij! Tykla po Tomášovi žirafa. Najednou se sošič dostali až na su před chvilkou, malou kouli. Okolí vypadalo lákavě, bylo to sam krásné. Jenomže Matylda najednou

sapoměla, že má na krku malého
Tomáše a láskyplně se zachvěla.
Ale to se nemělo stať, protože
Tomáš najednou začal padat na zem.

Bum!!! Tomáš se najednou leknuším
probudil na zemi vedle postele.

Ano, spadl z ní. Najednou se
otevřeli dveře a v nich stála
maminka. Co to tedy vyvádíš, celou
noc si mluvil se spaním! No, ^{víš} maminko
zdál se mi sen o té žirafě, co
jsme včera viděli v Zoo. Jo, aha,
zasmála se maminka a s chutí
mu šla pomoci vstávat.

Konec

Indiánský rok ve 4. A

Machři indiáni

Indiáni ti se mají, všechno dobře udělají,
dneska, včera, každý den – měli krásný, hezký sen
indiáni to jsou borci

A co se jim nelíbí, tak se na to posílí.

David K., Matěj V.

Eva Čerklová

Bizoni a indiáni

Indiáni mají rádi bizony a indiánky.

Každý den však k obědu, mají vlka na grilu.

Po obědě hodně loví, na kajaku rychle jezdí.

Večeři si dají spolu, pak tancují u totemu.

V týpíčkách si klidně spí, od západu do svítání.

Terka, Marky

Pepa indián

Malý Pepa indián, hází s šípem velmi rád

Pak bizona uloví, se všemi se podělí.

Do týpí si zaleze a ráno zase vyleze.

A když ráno vyleze, snídani si donese.

Kůží oblékne se a jde si zase hrát.

Bára, Nela

Malí indiáni

My jsme malí indiáni, hrajeme si kolem skály,

kolem skály máme řeku, jezdíme tam na kajaku.

Ve vesnici máme totem, barevný jak naše duha,

pak tam máme týpíčka, zelený jak jedlička.

Lovíme bizony, vlky a medvědy,

grilujeme moc moc rádi.

Čelenky máme z peří ptáků, všichni nám je závidí,

my jsme malí indiáni, kámošíme s vámi rádi.

Lucka, Míša, Kája

Indiáni

Indán, to je pán, loví stále a tak dál.

Oštěpem si házejí, na kontě maj 100 smrtí.

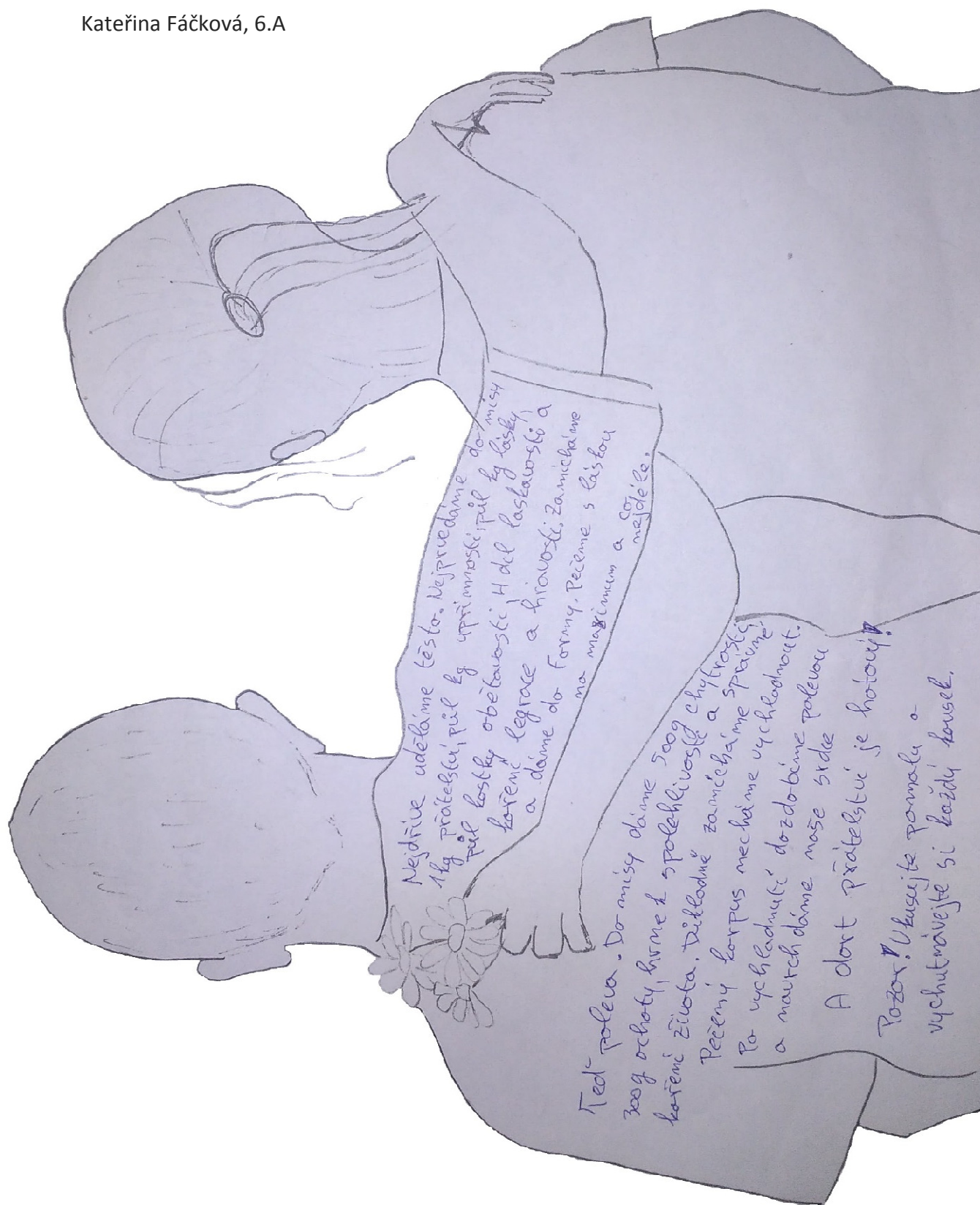
Po bizonech pálejí, k večeři si dávají, spáti chodí raději.

Matěj A.

Recept na přátelství

Kateřina Fáčková, 6.A

THE ENGLISH POST

My worst moment was when I walked to a shop with my best friend. We went inside the shop and we bought 2 drinks. We walked outside and I put my drink in my friend's hand so I could put my money back in my wallet. My friend gave me my drink back and I started sucking the straw. I was surprised when I looked at my friend and he was rolling on the ground laughing extremely hard. Then I looked at my drink and I realised the straw wasn't even in the drink. I was sucking pure air the whole time. I laughed to hide the embarrassment. My friends made fun of me for the next 5 weeks. (Martin Mrázek, 8A)

WORST EVER MOMENT

The worst ever moment was when I was travelling by bus for the first time and I missed the right bus stop and then we stopped at the end and I told the bus driver that I'm not on the right place. So he called my mum and she came and took me home.

Ella Zikešová, 8. A

On one badminton match I was eating a toast with ketchup. When they called me on a pitch, I stained my T-shirt. I have to play the match with this dirty shirt..

Eva Jirovcová, 8. A

Last week I was travelling from school by bus. Suddenly the driver stopped the bus and I fell. All people in the bus were asking: „ Who fell?“

Kateřina Plánská, 8. A

On Tuesday we had a Crafts lesson. When I was going to the toilet, I fell on the ground. The children in the class were watching me and they were laughing. I felt horrible.

Daniela Borovková 8. A

8 STRANGE BUT TRUE

FACTS

Every Thursday you can see me in the bus to České Budějovice. I had there the volleyball training. Every time, when I travel there, I must change the bus. The second bus has departure from the bus stop which is about 500 meters away.

That time the first bus had delay, then I had to walk faster. When I was walking along the street, suddenly I saw a ticket machine. I forgot to buy tickets last time. I had to buy it now, while the time was shorter and shorter. I had to run fast. Suddenly I saw a green light on the traffic lights, but the crossing was 30 meters from me. The time, when the green light was shining, became shorter and shorter.

And suddenly a terrible thing happened. When the crossing was about 5 meters from me, the red light started to shine. While I was staying on the pavement, I saw my bus. The bus was going further and further. At last a green light starts to shine on the traffic lights. I was running fast, as it was possible, but when I was twenty meters from the bus stop, the bus started to go. I stopped desperately.

But suddenly another boy, who was trying to catch the bus too, stopped the bus and I could enter it.

This boy saved me!!!!!!!!!!!!!!

Václav Jirovec, 8. A

Last year me and my family were on the holiday in Croatia on the island Čiovo. Each day a man from the neighboured house was going to the beach. He hunted fish. Fourth day we were on the beach and the man came again. He went swimming. Suddenly, when he got out of the sea, he had an octopus on his arm. We were in panic. He took octopus to the house. The octopus had long tentacles. First time I saw an alive octopus. At night we saw the octopus on his table.

Daniela Borovková, 8. A

Two years ago I was at my friend 's house. We were talking in her room. Then we went to her closet. When we opened it, there was a mirror on the inner site of the door. When we looked at it we saw just us but then something strange appeared behind us. We didn't know what it was, it looked like a pale woman with light purple dress with big black eyes. We were frozen. When we looked behind us nothing was there. So we closed the closet and ran away. From that time my friend hasn't got the mirror in her room any more and we are still scared of the thing that happened.

Ella Zíkešová, 8. A

This happened at my old house. I was about 6 or 7 years old. At that time, I was sleepwalking almost every night and I shared my room with my sister. Our old house was pretty small. One night I suddenly woke my sister up by sleepwalking but this time my sleepwalking routine (just walking around my room) had changed. When my sister looked at me I was fully dressed, she asked me what I was doing. I didn't respond. After about 5 minutes I started walking down our stairs and I walked through our front door. My sister stopped me, lifted me up and took me back to our room. When she put me down I started whispering „I need to go to school, I need to go.“ It was Sunday.

Marin Mrázek, 8. A

Once I was alone at home and our house was without electricity. Then I was only seven years old and it was raining outside. It was night and my parents stayed on a party. I went from living room to the kitchen and turned the light off. Suddenly I saw a dark think in the window so I turned lights on. I went slowly to my room. I lay into my bed and I was so quiet. I heard something in our garden. I thought it was a thief and I was alone so I had a plan. I took my brothers' loud speakers and I played a rock song. Finally, my parents came home. They thought there is a rock pub in our house.

Martin Minárik, 8. A

Three years ago, when I was eleven years old, I was riding my red small bike with my grandma. We were going to the shop in our village. But when we were going back, we went over the rail and I fell off on my right arm. When we arrived home my mother was shocked and she transported me to the hospital. I didn't break my right arm, but my left arm. When I found it I was very surprised.

Kateřina Plánská, 8. A

I was in front of our old house in Březovník. I remember, I was playing with my brother. We were climbing a little wall. The wall was about one meter tall. We were just three years old, so the wall was like a mountain for us. Our parents were in the house, so they didn't see us.

We climbed the wall over and over again until I slipped off and fell off on the ground. It seemed to be OK but there was a little problem. The problem was that I fell on a roof tile. It cut my back. It hurt so much. I was crying very loud. My parents came to me and they said: "Oh My God!"

My mum called the ambulance and my dad was nursing me. My brother and sister were watching me and all the blood. The ambulance came and brought me to the hospital. Doctors were worried about the cut on my back because it was right on my spine. Luckily the spine was OK and I recovered fast. Now I have just a little scar on my back. It was my worst injury.

Simon Pšenička, 8.A

It was a nice hot summer day. Sun was shining and I was very happy, because I knew, that I'll spend this day with my friend Bára.

Before lunch we - me, my mother and my brother - set out. Because we were very hungry, we arranged, that we will have the meeting with B8ra and her mother in a restaurant. Because all happened three years ago, I can't remember, what I had for a lunch. But I can remember, that we had a special lemonade, which colored our tongues with blue color and it was very funny. We were sitiing, our mothers were talking and we were playing some games.

The sun was shining more and more. And because we had our swimsuits in our bags we decided to go to the outside swimming pool. Me, my brotherand Bára went to the swimming pool and our mothers were looking after us. Me and Bára wereswimming,diving to the bottom and having fun. My brother was on the shallow and he was sad, because he was really smalland couldn't swim. I doveunder water, but suddenly I heard a voice. My mother was shouting at me. I was really confused, because I didn't know what happened. I looked around and I knew. I couldn't see my brother anywhere. My mother was showing me, where he was. He was under the water and he couldn't swim!!! Fortunately, he couldn't dive deeper and deeper because he was on the shallow. My mother was trying to ran to him, but it wasn't possible. Only I could save him. It was difficult, because on the shallow I couldn't swim and when I tried to run I was slowly, because it's not easy to run fast in the water. Finally, I had an idea. I was trying to do the biggest steps I could. In few seconds I was near my brother. I took him from the water, as quickly as I could. At first he was coughing, but after few seconds he was fortunately fine.

Everybody was relived. And my brother still loves being in water. After one year he learned how to swim. I'm happy that he isn't scared of water and enjoys every moment, when he can swim.

Petra Markytánová, 8. A

Jokes

by Anička Lauterbachová, 6. A

Doctor: „I`m sorry but you suffer from a terminal illness and have only 10 to live.”

Pacient: “What do you mean, 10? 10 What? Months? Weeks?

Doctor: “Nine”

„Anton, do you think I`m a bad mother?”

“My name is Paul.”

Mother: “How was school today?”

Patrick: „It wasreally great, mum! Today, we made explosives!”

Mother: „ Oh, they do very fancy stuff with you these days. And what will you do at school tomorrow?

Patrick: „What school?”

Father: „You were adopted“.

Son: „What? I knew it! I want to meet my biological parents!”

Father: „We are your bilogical parents. Now pack up, the new ones will pick you up in 20 minutes.

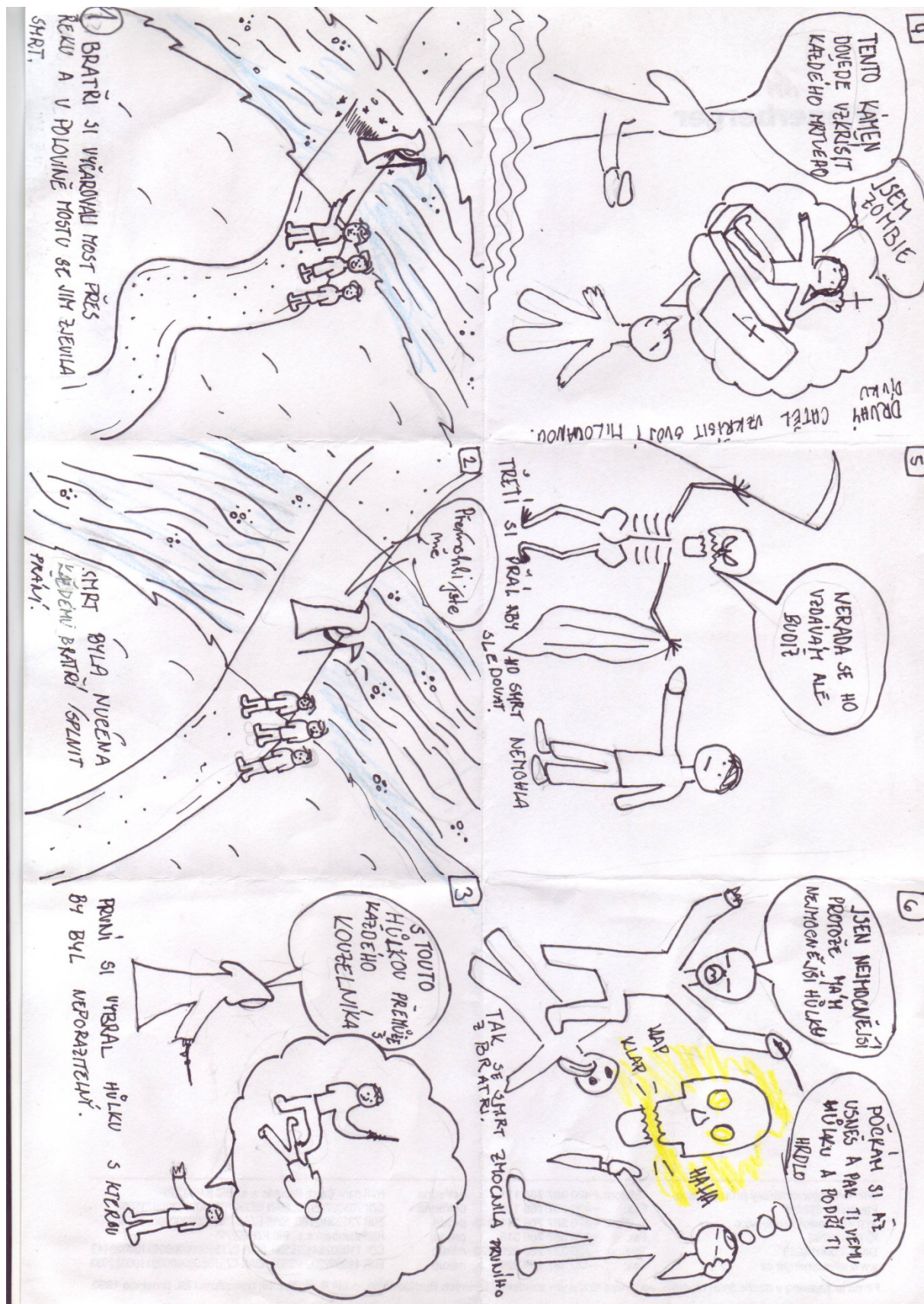

Judge: „Why did you steal the car?

Man: „I had to get to work.“

Judge: „Why didn`t you take the bus?”

Man: „I don`t have a driver`s license for the bus.“

Eliška Bürgerová, 6. A